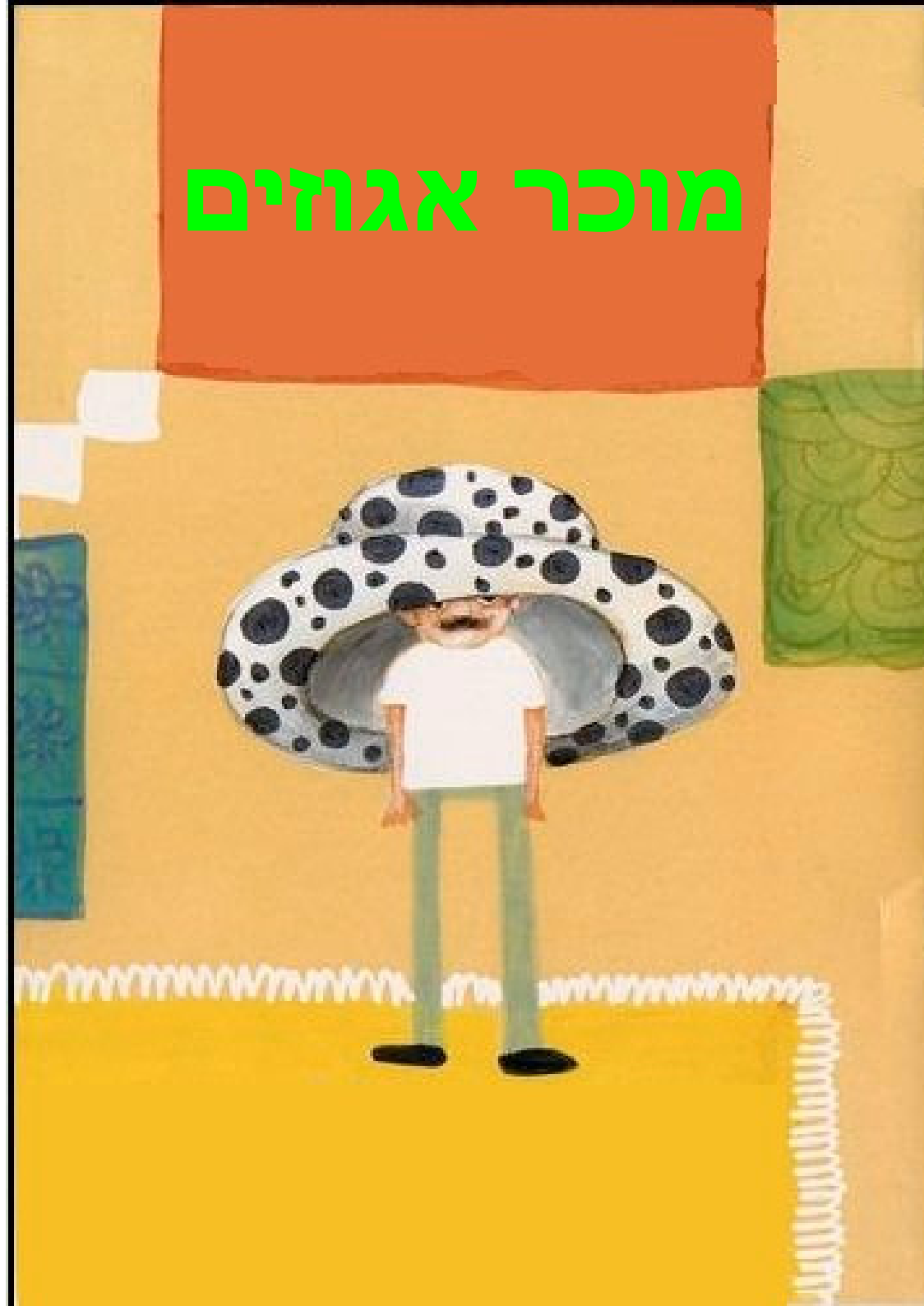

מוכר אגוזים

השעון הראה שעה חמש.
הבובה בכובע גדול יושבה
עצובה בחלון. אף אחד
לא בא לשחק אתה,
לטייל אתה.

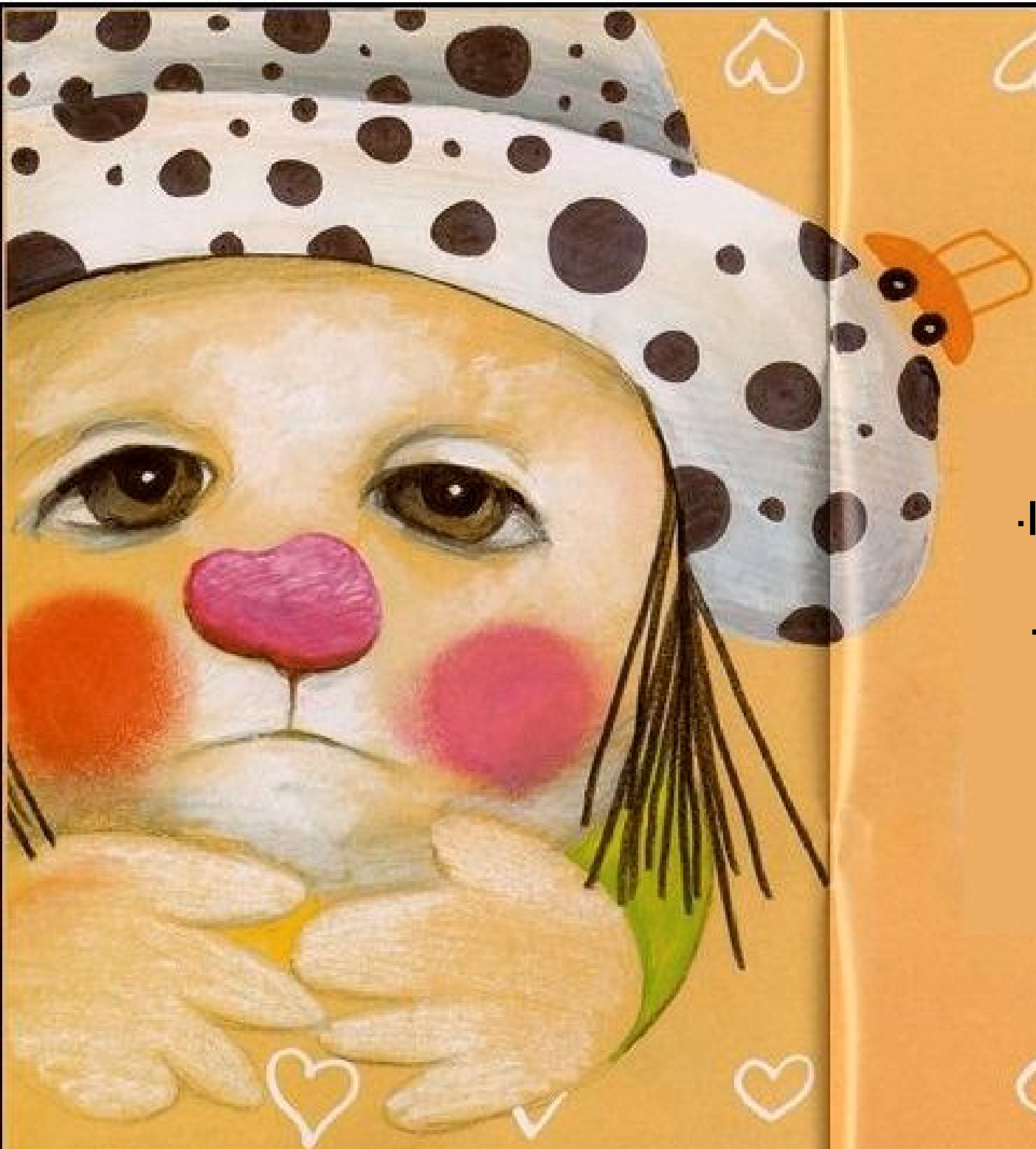

היא הביטה לרחוב. עברו מכוניות
ועוברי אורח ומדי פעם רוכלים שונים.
ופתאום נשמע קול "אגוזים! אגוזים
טריים!"

הבובה אהבה אגוזים. היא לא יכלה
לאכול אותם, אבל הם היו מצוינים
למשחק.

הקול התקרב ופתאום מוכר האגוזים
התקרב לחלון בו ישבה הבובה. היה לו
שפם עבה ועיניים מחייכות, ועל ראשו
החזיק צנצנת גדולה של אגוזים.
הוא ראה את הבובה, נפנף לה בידו
וקרץ עין. אבל אז המשיך הלאה.

למחרת באותה שעה
הבובה חיכתה למוכר
האגוזים. היא דחפה את
הלחי שלה לשמשת החלון.

אך מוכר האגוזים לא בא.

מרחוק נשמע קול "מחצלות! קנו
מחצלות צבעוניות!"
אורג מחצלות עבר תחת חלון עם
קשת האריגה בידו.
הוא אפילו לא ראה את הבובה
והמשיך הלאה.

למחרת ירד שלג שהצטבר על
המדרכה. בשעה חמש הופיע איש
מפנה שלג. כובע צמר עבה כיסה את
ראשו. אדים לבנים יצאו מפיו. באת
גדול הוא פנה שלג מהמדרכה.

הוא עבר תחת החלון, ראה את
הבובה, הרים את ידו ונפנף לה.
ואז המשיך לפנות את השלג
מהמדרכה.

אבל מוכר האגוזים לא בא.

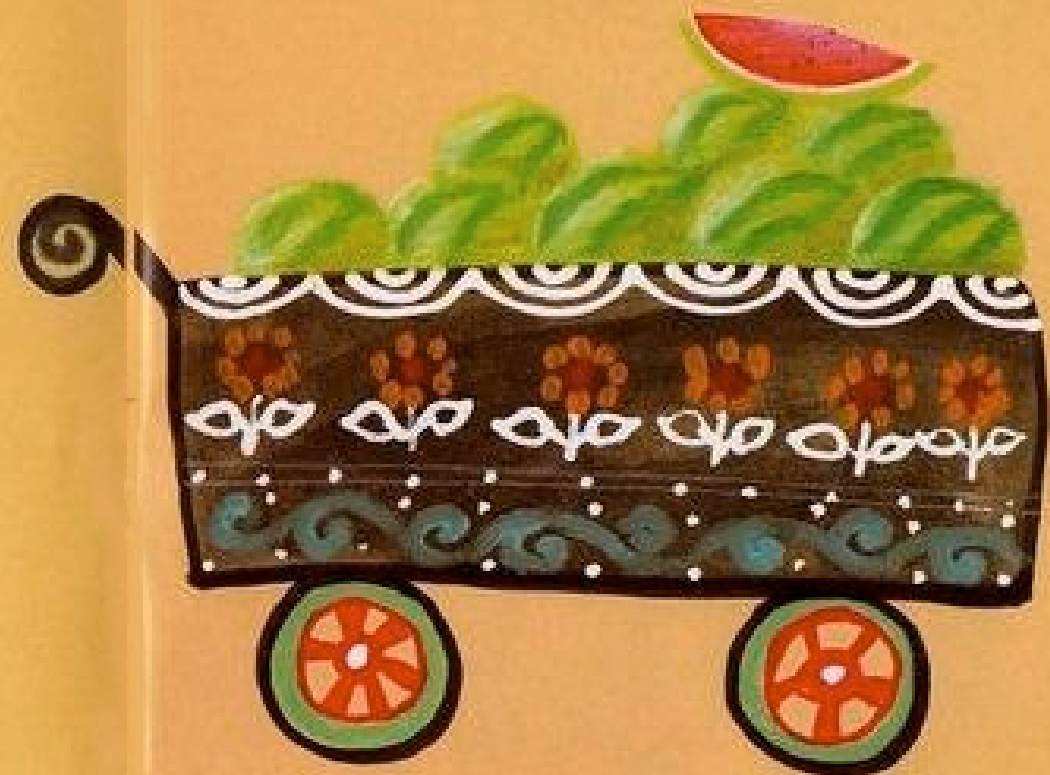
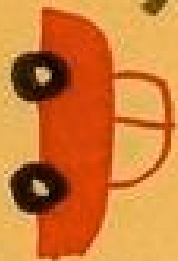
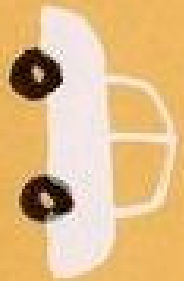
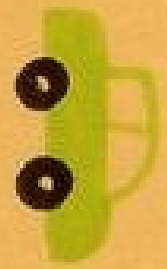
כל יום בשעה חמש חיכתה הבובה
למוכר האגוזים הנחמד.
עברו רוכלים שונים. בא מוכר פרחים.

אבל לא מוכר האגוזים.

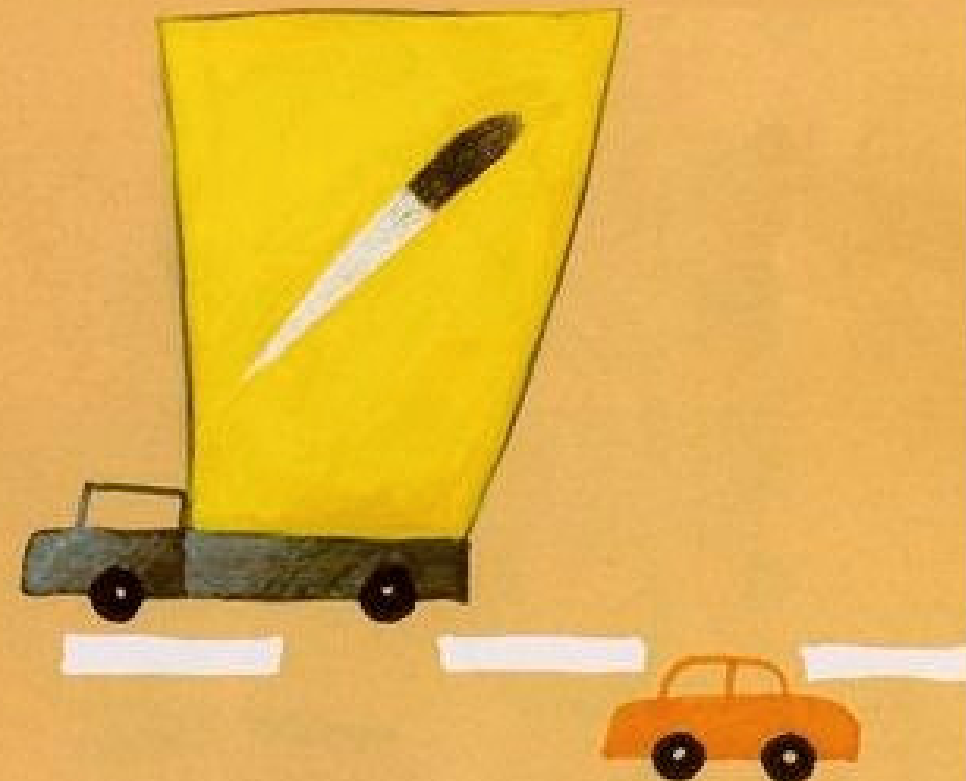
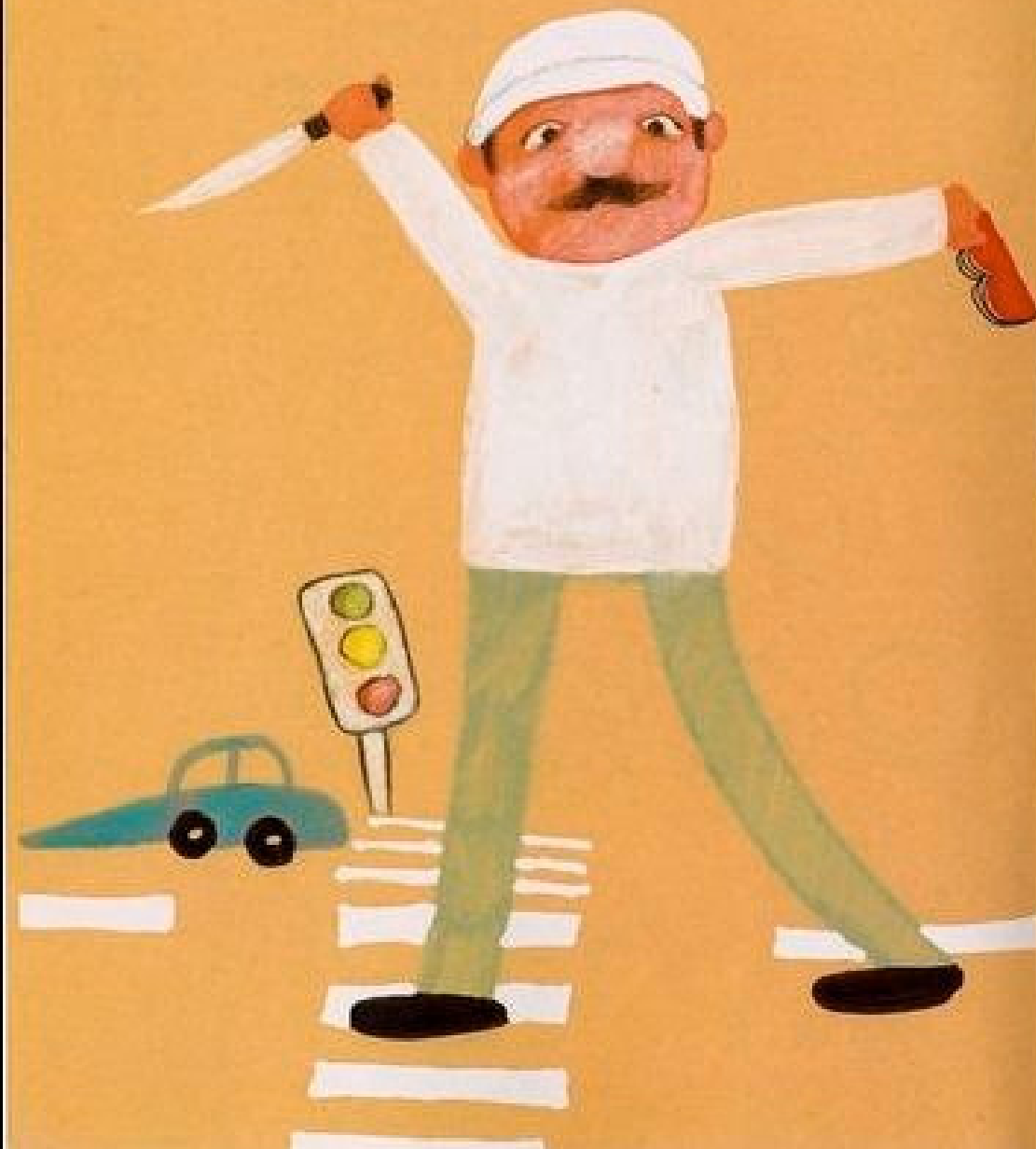
בא מוכר אבטיחים עם עגלה מלאה
פרי גדול וירוק.

אבל מוכר האגוזים לא בא.

בא משחיז סכינים.
"סכינים! אני משחיז סכינים מכל סוג
וגודל!" קרא.

אבל מוכר האגוזים לא בא.

"איפה איש האגוזים?" חשבה הבובה
"אולי הוא לא יבוא יותר אף פעם. חבל!"

אבל אז נשמע קול שנראה לה מוכר.
אבל זה לא היה מוכר האגוזים.
"מלח! מלח! מי צורך מלח?" נשמע קולו
של רוכל מלח. ובכל זאת נשמע לבובה
שהקול מוכר לה.

היא לחצה את אפה חזק לשמשה כדי
לראותו טוב יותר.
ופתאום החלון נפתח והיא נפלה, ישר
לתוך סל גושי המלח הגדולים.

רוכל המלח הוציא אותה מהסל, חייך
ושם אותה על כתפו.

והנה פלא!
על ראשו הופיעה צנצנת אגוזים גדולה
והוא המשיך ללכת יחד עם הבובה
ולקרוא "אגוזים! אגוזים טריים!"

